

EL MEU VAIXELL

ROBERTO INNOCENTI. KALANDRAKA, 2018

✦ «Heus aquí el meu vaixell. S'està enfonsant. Hem navegat per tot el món, tots dos junts...». Amb aquest inici impactant, una tempesta i un gran naufragi, comença la història d'un capità i el seu buc estimat, el *Clementine*.

R. Innocenti em va enamorar sobretot amb *La casa*, una de les seves obres d'autoria única més singulars. Amb *El meu vaixell*, ens ofereix una nova crònica en què diverses dècades travessen un element (casa, paisatge, ara vaixell) i la relació amb els éssers humans que l'han estimat. Com aquest capità, des que és un infant fins que torna a casa ja de vell, i el seu vaixell que descansa al fons del mar.

Fem el viatge a través d'un text descriptiu molt senzill, amb anades i vingudes en el temps, la transformació del vaixell en temps de guerra, els paisatges i la gent dels llocs on fondeja. El treball d'Innocenti, d'un realisme captivador i ple de detalls, és realment especial i dota les seves obres d'un encant particular, que convida a fer-ne col·lecció, a mirar-les i remirar-les durant molt de temps.

Deixeu-vos seduir per aquesta relació íntima entre el protagonista i el seu vaixell *Clementine*. No us en cansareu.

SÍ, SOC UN FELÍ

GALIA BERNSTEIN. ASTRONAVE, 2018

✦ Bona proposta, aquesta d'Astronave, amb un felí que ho és, però no ho sembla, i finalment potser sí, oi tant, és clar... Un àlbum d'una gran senzillesa, tant literària com plàstica, amb una idea també simple i lluminosa –vet-ho-aquí: per a tots els públics.

A la història trobem el Simó, un petit gat que es presenta enmig dels altres felins com un d'ells. Llavors el lleó, el guepard, el puma, la pantera i el tigre es queden estupefactes, després es fan un panxó de riure, i finalment li van exposant, un per un, totes les qualitats, els atributs i les característiques pròpies que els fan ser com són. Tots ben diferents, com observa el Simó, però tots amb trets compartits, com afirmen els altres animals, afirmant-se com a família dels felins.

El desenllaç d'aquesta conversa és el millor. La conclusió del Simó, i finalment l'acceptació col·lectiva i sincera de la diversitat de mides, colors, formes i volums... En una família, com totes, molt més diversa del que podríem pensar. Visca!

CRIAR Y JUGAR

ELISENDA PASCUAL. URANO, 2018

✦ Si coneixeu l'autora del llibre (col·laboradora habitual de la revista, per exemple en aquest mateix número), segur que en llegir-lo imaginareu el seu somriure dolç, el seu acompanyament amorós i ferm, el seu saber quant a maternitat i criança i la seva voluntat rotunda de tenir cura de les mares i els pares per tal que al seu torn tinguin cura dels seus infants. La proposta de *Criar y jugar* és doble. D'una banda, un text planer i alhora rigorós que explica els ets i uts d'una criança amb amor, des del punt de vista, sobretot, de la prevenció. La cura de les necessitats assegura alhora el benestar de la criatura i el bon vincle amb les seves figures de referència. D'una altra, una proposta ludicodidàctica per tal que mares, pares i infants gaudeixin encara més de la criança. Efectivament, per a cada capítol, un seguit de dinàmiques, jocs i altres activitats (no us les acabareu) completen i il·lustren el contingut més «teòric». La idea, per descomptat, no és que calgui fer-ho tot, però segur que tothom hi troba unes quantes idees per fer-les servir. I, per cert, si porteu grups de criança o espais familiars, és un molt bon recurs! M.À.A.